

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

ΤΡΕΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: TWENTIES GIRL
Από τις Εκδόσεις Bantam Press, Λονδίνο 2009
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τρελοκόριτσα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sophie Kinsella
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Sophie Kinsella, 2009
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2011, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-019-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο ανηγαφική, φωτοαντιτύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ



Μετάφραση: Σέβυ Σπυριδογιαννάκη





*Στη Σούζαν Καμίλ,
η οποία με ενέπνευσε πριν από χρόνια με την εξής παρατήρηση:
«Γιατί δε γράφεις μια ιστορία με φαντάσματα;»*

Όταν λες ψέματα στους γονείς σου, στην ουσία το κάνεις για να τους προστατεύσεις. Είναι για το καλό τους. Για παράδειγμα, ας πάρουμε τους δικούς μου γονείς. Αν γνώριζαν την ωμή αλήθεια σχετικά με τα οικονομικά/ερωτικά/υδραυλικά/φορολογικά μου, θα πάθιναν καρδιακή προσβολή επιτόπου και ο γιατρός θα έλεγε: «Μήπως τους προκάλεσε κανείς κάποιο ισχυρό σοκ;» και το φταίξιμο θα ήταν δικό μου. Κατά συνέπεια, βρίσκονται στο διαμέρισμά μου εδώ και δέκα λεπτά περίπου και ήδη τους έχω πει τα εξής ψέματα:

Η L&N Executive θα αρχίσει σύντομα να έχει ικανοποιητικά κέρδη, είμαι σίγουρη.

Η Νάταλι είναι καταπληκτική συντάκτρια και ήταν πραγματικά εξαιρετική ιδέα να παραιτηθώ από τη δουλειά μου και να συνεταιριστώ μαζί της.

Φυσικά και δε ζω μόνο με πίτσα, γιαούρτια με γεύσεις φρούτων και βότκα.

Ναι, το ήξερα ότι οι κλήσεις για παράνομο παρκάρισμα έχουν τόκο.

Ναι, είδα το DVD με την ιστορία του Κάρολου Ντίκενς που μου χάρισαν τα Χριστούγεννα. Ήταν καταπληκτικό. Ειδικά εκείνη η κυρία με το καπελάκι. Ναι, η Πέγκοτι. Αυτήν ακριβώς εννοούσα.

Βασικά, σκόπευα ν' αγοράσω συναγερμό καπνού μέσα στο Σαββατοκύριακο, τι σύμπτωση που το ανέφεραν.

Ναι, ωραία θα είναι να βρεθούμε όλη η οικογένεια μαζί.

Επτά ψέματα. Στα οποία δε συμπεριλαμβάνονται αυτά για το ντύσιμο της μαμάς. Και δε θίξαμε καν Το Θέμα.

Καθώς βγαίνω από την κρεβατοκάμαρά μου, φορώντας ένα μαύρο φόρεμα και βάζοντας λίγη μάσκα στα γρήγορα, βλέπω τη μαμά να κοιτάζει τον ληγμένο λογαριασμό τηλεφώνου μου πάνω στο τζάκι.

«Μην ανησυχείς», λέω βιαστικά. «Θα το τακτοποιήσω».

«Ναι, να το τακτοποιήσεις, γιατί αλλιώς», λέει η μαμά, «θα σου κόψουν τη γραμμή και παίρνει πολύ καιρό για να ξαναγίνει η εγκατάσταση και το κινητό δεν πιάνει καθόλου καλά εδώ μέσα. Κι αν συμβεί κάτι; Τι θα κάνεις;» Το μέτωπό της έχει ζαρώσει από την αγωνία. Η όψη της σου δίνει την εντύπωση ότι όλα αυτά που λέει πρόκειται να συμβούν από στιγμή σε στιγμή, λες και υπάρχει μια γυναίκα στην κρεβατοκάμαρα που ουρλιάζει από τις ωδίνες του τοκετού και έξω από το παράθυρο γίνεται κατακλυσμός και πώς θα ειδοποιήσουμε το ελικόπτερο; Πώς;

«Ε... Δεν το είχα σκεφτεί. Μαμά, θα πληρώσω το λογαριασμό. Ειλικρινά».

Η μαμά ήταν ανέκαθεν από εκείνους που ανησυχούν. Έχει αυτό το σφιγμένο χαμόγελο κι αυτό το απόμακρο, φοβισμένο βλέμμα, και απλώς ξέρεις ότι έχει φτιάξει κάποιο σενάριο καταστροφής στο μυαλό της. Ήταν έτσι σε όλη τη διάρκεια του λόγου που είχα εκφωνήσει την τελευταία ημέρα του σχολείου. Μετά, ομολόγησε ότι ξαφνικά είχε προσέξει έναν πολυέλαιο που κρεμόταν από μια ξεχαρβαλωμένη αλυσίδα και της έγινε έμμονη ιδέα τι θα μπορούσε να συμβεί αν έπεφτε στα κεφάλια των κοριτσιών και γινόταν χίλια κομμάτια.

Τώρα τραβολογεί το μαύρο κοστούμι της, το οποίο έχει βάτες και παράξενα μεταλλικά κουμπιά, και που την πνίγει. Το θυ-

μάμαι αμυδρά πριν από δέκα χρόνια περίπου, όταν είχε περάσει μια φάση όπου πήγαινε σε συνεντεύξεις για δουλειά και ήμουν αναγκασμένη να της μάθω όλα τα πολύ βασικά για υπολογιστές, όπως πώς να χρησιμοποιείς το ποντίκι. Κατέληξε να δουλεύει για ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα για παιδιά, το οποίο δεν απαιτούσε επίσημο ντύσιμο, δόξα τω Θεώ.

Σε κανένα στην οικογένειά μου δεν πηγαίνει το μαύρο. Ο μπαμπάς φοράει ένα κοστούμι από μουντό μαύρο ύφασμα, που κάνει όλα του τα χαρακτηριστικά τελειώς άτονα. Στην πραγματικότητα, είναι πολύ ωραίος άντρας ο μπαμπάς μου· έχει εκλεπτυσμένη, διακριτική ομορφιά. Τα μαλλιά του είναι καστανά και λεπτά, ενώ της μαμάς είναι ξανθά με λεπτή τρίχα, σαν τα δικά μου. Και οι δύο δείχνουν μια χαρά όταν είναι χαλαροί και νιώθουν στα νερά τους – όπως, ας πούμε, όταν είμαστε στην Κορνουάλη στη διαλυμένη παλιά βάρκα του μπαμπά, φορώντας φλις φούτερ και τρώγοντας πίτες Κορνουάλης. Ή όταν η μαμά και ο μπαμπάς παίζουν στην τοπική ερασιτεχνική ορχήστρα, εκεί όπου πρωτογνωρίστηκαν. Αλλά σήμερα κανείς δεν είναι χαλαρός.

«Λοιπόν, είσαι έτοιμη;» Η μαμά ρίχνει ένα βλέμμα στα πόδια μου, που είναι μόνο με το καλσόν. «Πού είναι τα παπούτσια σου, γλυκιά μου;»

Βουλιάζω στον καναπέ. «Πρέπει να έρθω;»

«Λάρα!» λέει η μαμά επικριτικά. «Ήταν θεία του πατέρα σου. Ήταν εκατόν πέντε ετών, ξέρεις».

Η μαμά μου έχει πει ότι η θεία ήταν 105 ετών περί τις 105 φορές. Μάλλον επειδή είναι το μοναδικό πράγμα που γνωρίζει για αυτήν.

«Ε, και; Δεν την ήξερα. Κανείς μας δεν την ήξερε. Είναι τελειώς ηλίθιο. Δεν καταλαβαίνω γιατί να τραβιόμαστε στο Πότερς Μπαρ για μια υπερήλικα θεία που δεν είχαμε δει ποτέ στη ζωή μας». Σηκώνω κυρτώνοντας τους ώμους μου, λες και είμαι κανένα μωτρωμένο τρίχρονο κι όχι μια εικοσιεπτάχρονη με δική της εταιρεία.

«Ο θεός Μπιλ και οι άλλοι θα πάνε», λέει ο μπαμπάς. «Κι αν αυτοί μπαίνουν στον κόπο...»

«Ευκαιρία να μαζευτεί η οικογένεια!» πετάγεται πρόσχαρη μαμά.

Κυρτώνω ακόμη περισσότερο τους ώμους μου. Έχω αλλεργία στις οικογενειακές μαζώξεις. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι θα ήταν προτιμότερο να ήμασταν σπόροι πικραλίδας – χωρίς οικογένεια, χωρίς παρελθόν, αυτοφυείς, να έρχεται ο καθένας μας σ' αυτό τον κόσμο αιωρούμενος πάνω στο δικό του χνούδι.

«Δε θα κρατήσει πολλή ώρα», λέει η μαμά, προσπαθώντας να με καλοπιάσει.

«Θα κρατήσει», λέω, καρφώνοντας το βλέμμα μου στο χαλί. «Και όλοι θα έρχονται και θα με ρωτάνε... διάφορα».

«Αποκλείεται!» λέει αμέσως η μαμά και ρίχνει ένα βλέμμα στον μπαμπά για ενισχύσεις. «Κανείς δεν πρόκειται να ρωτηθεί... διάφορα».

Σιωπή. Το Θέμα πλανάται στον αέρα. Είναι φανερό ότι όλοι αποφεύγουμε να το αντιμετωπίσουμε. Τελικά, ο μπαμπάς σπάει τη σιωπή.

«Λοιπόν! Μιλώντας για... διάφορα...» Διστάζει. «Γενικά, όλα... εντάξει;»

Βλέπω τη μαμά που ακούει με τις κεραίες σούπερ τεντωμένες, παρ' ότι προσποιείται ότι είναι αφοσιωμένη στο χτένισμα των μαλλιών της.

«Ε, εντάξει», λέω μετά από μια παύση. «Καλά είμαι. Θέλω να πω, δεν περιμένατε τόσο γρήγορα να επανέλθω στη...»

«Φυσικά και όχι!» κάνει πίσω αμέσως ο μπαμπάς. Μετά ξαναπροσπαθεί. «Αλλά είσαι... σε καλή διάθεση;»

Γνέφω καταφατικά.

«Ωραία!» λέει η μαμά, εμφανώς ανακουφισμένη. «Ήξερα ότι θα ξεπερνούσες... την κατάσταση».

Οι γονείς μου δεν αναφέρουν πλέον μεγαλόφωνα το όνομα «Τζος», επειδή όποτε το άκουγα ξεσπούσα σε αναφιλητά. Για

ένα διάστημα, η μαμά τον αποκαλούσε «Ο Ακατονόμαστος». Τώρα είναι απλώς «Η κατάσταση».

«Και δεν είχες... καμία επαφή μαζί του;» Ο μπαμπάς κοιτάζει οπουδήποτε αλλού εκτός από εμένα και η μαμά έχει χωθεί ολόκληρη στην τσάντα της.

Ακόμη ένας ευφημισμός. Αυτό που εννοεί είναι: «Του έχεις στείλει κι άλλα ψυχωτικά μηνύματα;»

«Όχι», λέω, φουντώνοντας. «Δεν είχα, εντάξει;»

Είναι πολύ άδικο εκ μέρους του να ανακινεί αυτό το θέμα. Για την ακρίβεια, το όλο θέμα πήρε υπερβολικές διαστάσεις. Δεν του έστειλα παρά ελάχιστα μηνύματα. Τρία την ημέρα, κι αν. Και δεν ήταν ψυχωτικά. Σ' αυτά που έγραφα ήμουν ειλικρινής και ανοιχτή, έτσι όπως, εξάλλου, πρέπει να είσαι σε μια σχέση.

Εννοώ, δεν μπορείς απλά να κλείσεις το διακόπτη στα συναισθήματά σου επειδή το έκανε ο άλλος, έτσι δεν είναι; Δεν μπορείς έτσι απλά να πεις: «Α, μάλιστα! Δηλαδή το πλάνο σου είναι, δεν ξαναβλεπόμαστε, δεν ξανακάνουμε έρωτα, δεν ξαναμιλάμε, ούτε επικοινωνούμε με οποιοδήποτε τρόπο. Φανταστική ιδέα, Τζος, πώς και δεν τη σκέφτηκα;»

Οπότε, να τι συμβαίνει. Γράφεις τα πραγματικά σου συναισθήματα σ' ένα μήνυμα, επειδή θέλεις να τα μοιραστείς, και το επόμενο λεπτό ο πρῶην γκόμενός σου αλλάζει τον αριθμό του τηλεφώνου του και το λέει στους γονείς σου. Τι ύπουλος.

«Λάρα, το ξέρω ότι πληγώθηκες πολύ. Αυτό το διάστημα ήταν επώδυνο για σένα», λέει ο μπαμπάς, καθαρίζοντας το λαιμό του. «Αλλά πάνε σχεδόν δύο μήνες τώρα. Πρέπει να προχωρήσεις, γλυκιά μου. Να γνωρίσεις άλλους νεαρούς... να βγεις και να διασκεδάσεις...»

Οχ, Θεέ μου, δε θ' αντέξω ακόμη μία διάλεξη του μπαμπά για το πόσοι άντρες θα έπεφταν στα πόδια μιας καλλονής σαν εμένα. Κατ' αρχάς, δεν υπάρχουν άντρες στον κόσμο, αυτό το ξέρουν όλοι. Κι έπειτα, μια κοπέλα 1.60, με γουρουνίσια μύτη και καθόλου μαύρισμα δεν είναι ακριβώς καλλονή.

Εντάξει. Το ξέρω ότι μερικές φορές είμαι καλούτσικη. Έχω πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς, πράσινα μάτια με μεγάλη απόσταση μεταξύ τους και λίγες φακίδες στη μύτη. Με αποκορύφωμα τα σαρκώδη χείλη που δεν έχει κανείς άλλος στην οικογένεια. Αλλά, πιστέψτε με, μοντέλο δεν είμαι.

«Όστε αυτό κάνατε όταν χωρίσατε με τη μαμά τότε στην Κορνουάλη; Βγήκατε με άλλους;» Δεν μπορώ να κρατηθώ, αν και το θέμα αυτό το έχουμε εξαντλήσει. Ο μπαμπάς αναστενάζει και ανταλλάσσει βλέμματα με τη μαμά.

«Δεν έπρεπε να της το έχουμε πει», μουρμουρίζει, τρίβοντας το μέτωπό της η μαμά. «Δεν έπρεπε καν να το έχουμε αναφέρει...»

«Γιατί αν το είχατε κάνει», συνεχίζω αμείλικτη, «δεν επρόκειτο να είχατε ξανασιμίζεις, έτσι δεν είναι; Ο μπαμπάς δε θα είχε πει ότι είναι το δοξάρι του βιολιού σου και δε θα είχατε παντρευτεί».

Αυτή η ατάκα με το δοξάρι και το βιολί είναι μέρος της οικογενειακής παράδοσης. Έχω ακούσει την ιστορία ένα δισεκατομμύριο φορές. Ο μπαμπάς είχε φτάσει στο σπίτι της μαμάς κάθιδρος, επειδή είχε πάει με το ποδήλατο, και αυτή έκλαιγε, αλλά προσποιούνταν ότι ήταν κρυωμένη, και τα ξαναβρήκαν, και η γιαγιά τούς πρόσφερε τσάι και κουλουράκια. (Δεν ξέρω πού κολάανε τα κουλουράκια, αλλά τα αναφέρουν πάντα.)

«Λάρα, αγάπη μου», λέει η μαμά, αναστενάζοντας. «Αυτό ήταν τελείως διαφορετικό. Ήμασταν μαζί τρία χρόνια, ήμασταν αρραβωνιασμένοι...»

«Το ξέρω!» λέω αμυντικά. «Το ξέρω ότι ήταν διαφορετικό. Λέω μόνο ότι μερικές φορές οι άνθρωποι ξανασιμίζουν. Συμβαίνει αυτό».

Σιωπή.

«Λάρα, πάντοτε ήσουν ρομαντική ψυχή...» Ξεκινάει να λέει ο μπαμπάς.

«Δεν είμαι ρομαντική!» αναφωνώ, σαν να πρόκειται για θανάσιμη προσβολή. Καρφώνω το βλέμμα μου στο χαλί, τρίβοντας

το πέλος με το δάχτυλο του ποδιού μου, αλλά με την περιφερειακή μου όραση βλέπω τη μαμά και τον μπαμπά που κάνουν έντονους μορφασμούς ο ένας στον άλλο για να μιλήσει πρώτος ο άλλος. Η μαμά κουνάει το κεφάλι της δείχνοντάς τον μπαμπά σαν να λέει: «Μίλα εσύ!»

«Όταν χωρίζεις με κάποιον», ξαναρχίζει ο μπαμπάς με αδέξια βιάση, «είναι εύκολο, κοιτάζοντας προς τα πίσω, να θεωρήσεις ότι η ζωή θα ήταν τέλεια αν ξανασμίγατε. Όμως...»

Θα αρχίσει να μου λέει ότι η ζωή είναι σαν το ασανσέρ. Πρέπει να τον αποτρέψω, γρήγορα.

«Μπαμπά, άκου. Σε παρακαλώ». Με κάποιο τρόπο καταφέρνω να επιστρατεύσω τον πιο ήρεμο τόνο φωνής. «Δεν έχεις καταλάβει. Δε θέλω να ξανασμίξω με τον Τζος». Προσπαθώ να το κάνω ν' ακουστεί σαν να το θεωρώ γελοία ιδέα. «Δεν του έστειλα μήνυμα γι' αυτόν το λόγο. Ήθελα απλώς να *βάλω τελεία* στην ιστορία. Θέλω να πω, διέκοψε απότομα χωρίς προειδοποίηση, χωρίς να μου μιλήσει, χωρίς να το συζητήσει. Ποτέ δεν πήρα καμία απάντηση. Είναι σαν... μιαν ανολοκλήρωτη υπόθεση. Είναι σαν να διαβάξεις Άγκαθα Κρίστι και στο τέλος να μη μαθαίνεις ποιος είναι ο δολοφόνος!»

Αυτό ήταν. Νομίζω πως τώρα θα το καταλάβουν.

«Εντάξει», λέει ο μπαμπάς τρυφερά, «καταλαβαίνω την απογοήτευσή σου...»

«Αυτό ήθελα μόνο», λέω όσο πιο πειστικά μπορώ. «Να καταλάβω τι σκεφτόταν ο Τζος. Να το κουβεντιάσουμε. Να επικοινωνήσουμε σαν δύο πολιτισμένοι άνθρωποι.»

Και να ξανασμίξουμε, προσθέτει το μυαλό μου, σαν σιωπηλό βέλος αλήθειας. *Γιατί ξέρω ότι ο Τζος με αγαπάει ακόμη, έστω κι αν δεν το πιστεύει κανείς αυτό.*

Δεν υπάρχει λόγος βέβαια να το πω στους γονείς μου. Δεν υπάρχει περίπτωση να το καταλάβουν. Πώς θα μπορούσαν; Δεν έχουν ιδέα τι υπέροχο ζευγάρι ήμασταν με τον Τζος, πόσο απόλυτα ταιριάζαμε. Δεν καταλαβαίνουν ότι προφανώς πήρε μια

πανικόβλητη, βεβιασμένη, παιδιάστικη απόφαση, πιθανότατα βασισμένη σε κάποιον ανύπαρκτο λόγο, και ότι αν μπορούσα να του μιλήσω, είμαι σίγουρη ότι θα μπορούσα να ξεκαθαρίσω τα πάντα και θα ήμασταν πάλι μαζί.

Μερικές φορές νιώθω τόσο πιο μπροστά από τους γονείς μου, όπως θα πρέπει να ένιωθε ο Αϊνστάιν όταν οι φίλοι του του έλεγαν: «Το Σύμπαν είναι σε ευθεία γραμμή, Άλμπερτ, άκου που σου λέμε», κι αυτός από μέσα του έλεγε: «Ξέρω ότι είναι καμπυλοειδές. Κάποια μέρα θα σας το αποδείξω».

Η μαμά και ο μπαμπάς πάλι κάνουν κρυφά νοήματα μεταξύ τους. Πρέπει να τους απαλλάξω από τη δυστυχία τους.

«Τέλος πάντων, δε χρειάζεται ν' ανησυχείτε για μένα», λέω βιαστικά. «Γιατί έχω προχωρήσει. Θέλω να πω, εντάξει, ίσως δεν έχω προχωρήσει *τελείως*», το αλλάζω, βλέποντας την έκφραση δυσπιστίας, «όμως έχω αποδεχτεί το γεγονός ότι ο Τζος δε θέλει να μιλήσει. Συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν γραφτό. Έμαθα πολλά για τον εαυτό μου και... βρίσκομαι σε καλό δρόμο. Αλήθεια».

Έχω ένα ψεύτικο χαμόγελο στο πρόσωπό μου. Νιώθω λες και ψέλνω το μάντρα κάποιας παλαβής θρησκείας. Οι κελεμπίες μόνο μου λείπουν και να βαράω ντέφια.

Χαρέ χαρέ... έχω προχωρήσει... χαρέ χαρέ... είμαι σε καλό δρόμο...

Ο μπαμπάς και η μαμά ανταλλάσσουν ματιές. Δεν έχω ιδέα αν με πιστεύουν ή όχι, αλλά τουλάχιστον μας έβγαλα απ' αυτή την άβολη κουβέντα.

«Έτσι σε θέλω!» λέει ο μπαμπάς με ανακούφιση. «Μπράβο, Λάρα, το ήξερα ότι θα το ξεπερνούσες. Κι έχεις τη δουλειά με τη Νάταλι να επικεντρωθείς τώρα, η οποία προφανώς πάει εξαιρετικά καλά...»

Το χαμόγελό μου γίνεται ακόμη πιο εκστατικά παραληρηματικό. «Απολύτως!»

Χαρέ χαρέ... η δουλειά μου πάει καλά... χαρέ χαρέ... δεν είναι σκέτη καταστροφή...

«Χαίρομαι πάρα πολύ που το ξεπέρασες». Η μαμά με πλησιάζει και μου φιλάει το κεφάλι. «Λοιπόν, να πηγαίνουμε τώρα. Άντε, βιάσου, φόρεσε ένα ζευγάρι μαύρα παπούτσια και φύγαμε!»

Ξεφυσάω χολωμένα και πηγαίνω στο δωμάτιό μου σέρνοντας τα πόδια μου. Είναι μια υπέροχη ηλιόλουστη μέρα. Και πρόκειται να την περάσω σε μια φρικτή οικογενειακή περίσταση που αφορά μια 105χρονη νεκρή. Μερικές φορές η ζωή είναι πραγματικά απαίσια.

Καθώς μπαίνει το αυτοκίνητο στον μικρό χώρο στάθμευσης της αίθουσας τελετών Πότερς Μπαρ, παρατηρώ ένα μικρό πλήθος ανθρώπων έξω από την πλαϊνή πόρτα. Μετά βλέπω τη λάμψη μιας τηλεοπτικής κάμερας κι ένα φουντωτό μικρόφωνο ν' ανεβοκατεβαίνει πάνω από τα κεφάλια των ανθρώπων.

«Τι συμβαίνει;» Κοιτάζω έξω απ' το παράθυρο του αυτοκινήτου. «Τίποτε με το θείο Μπιλ;»

«Μάλλον», λέει ο μπαμπάς.

«Νομίζω πως κάποιος κάνει ένα ντοκιμαντέρ γι' αυτόν», πετάγεται η μαμά. «Το ανέφερε η Τρούντι. Για το βιβλίο του».

Αυτά συμβαίνουν όταν έχεις διάσημους συγγενείς. Συνηθίζεις στα φλας και στις τηλεοπτικές κάμερες. Και συνηθίζεις να σου λένε, όταν συστήνεται σε κάποιον: «Λίνγκτον; Έχεις καμιά σχέση με τα Lingtons Coffee; Χα χα!» και μετά να μένουν κάγκελο όταν λες «Ναι».

Ο θείος μου ο Μπιλ είναι ο Μπιλ Λίνγκτον, ο οποίος ξεκίνησε την επιχείρηση «Lingtons Coffee» από το τίποτε στα είκοσι έξι του κι έφτασε να χτίσει τη διεθνή αλυσίδα καταστημάτων καφέ. Η φάτσα του είναι τυπωμένη σε κάθε κούπα καφέ, γεγονός που τον κάνει πιο διάσημο κι από τους Μπιτλς ένα πράμα. Αν τον βλέπατε, θα τον αναγνωρίζατε. Κι αυτή τη στιγμή είναι ακόμη πιο αναγνωρίσιμος απ' ό,τι συνήθως, γιατί η αυτοβιογραφία του, *Δύο Μικρά Κέρματα*, κυκλοφόρησε τον προηγούμενο μήνα και έχει

γίνει μπεστ σέλερ. Απ' ό,τι φαίνεται, στην ταινία θα τον υποδυθεί ο Πιρς Μπρόσαν.

Φυσικά, το έχω διαβάσει από την αρχή ως το τέλος. Μιλάει για το πώς είχε μείνει με είκοσι πένες κι αγόρασε έναν καφέ, ο οποίος είχε τόσο φρικτή γεύση που του ήρθε η ιδέα ν' ανοίξει μαγαζί με καφέδες. Οπότε άνοιξε ένα μαγαζί και συνέχισε με μιαν αλυσίδα και τώρα λίγο-πολύ του ανήκει όλος ο κόσμος. Το ψευδώνυμό του είναι «Ο Αλχημιστής» και, σύμφωνα μ' ένα περσινό άρθρο, ολόκληρος ο επιχειρηματικός κόσμος θα ήθελε να μάθει τα μυστικά της επιτυχίας του.

Γι' αυτόν το λόγο ξεκίνησε τον κύκλο σεμιναρίων «Δύο Μικρά Κέρματα». Πήγα κρυφά σ' ένα απ' αυτά πριν από μερικούς μήνες. Μήπως κι έπαιρνα καμιά χρήσιμη πληροφορία για το πώς θα μπορούσα να ξεκινήσω μια καινούργια επιχείρηση. Υπήρχαν διακόσια άτομα μέσα στην αίθουσα, και στο τέλος έπρεπε να κρατήσουμε ψηλά ένα κέρμα και να πούμε: «Αυτό είναι το ξεκίνημά μου». Ήταν κάτι το εντελώς κοινότοπο και εξευτελιστικό, ωστόσο όλοι γύρω μου έδειχναν να έχουν εμπνευστεί απ' όλη αυτή την ιστορία. Προσωπικά, αν και δεν έχασα λέξη απ' όσα είπε, εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω πώς τα κατάφερε.

Θέλω να πω, ήταν είκοσι έξι ετών όταν έβγαλε το πρώτο του εκατομμύριο. Είκοσι έξι! Απλώς, ξεκίνησε μια επιχείρηση κι αμέσως του έφεξε. Ενώ εγώ ξεκίνησα μια επιχείρηση πριν από έξι μήνες κι αμέσως μου έστριψε.

«Ίσως μια μέρα γράψεις κι εσύ με τη Νάταλι βιβλίο για τη δική σας δουλειά!» λέει η μαμά, λες και διάβασε το μυαλό μου.

«Η παγκόσμια κυριαρχία είναι προ των πυλών», προσθέτει ο μπαμπάς εγκάρδια.

«Κοιτάξτε, ένα σκιουράκι!» λέω βιαστικά, δείχνοντας έξω απ' το παράθυρο. Οι γονείς μου με στήριξαν τόσο πολύ στην καινούργια μου δουλειά που δεν μπορώ να τους πω την αλήθεια. Συνεπώς, αλλάζω θέμα όποτε το αναφέρουν.

Για να είμαι απόλυτα ακριβής, δεν μπορώ να πω ότι η μαμά

με στηρίξε ευθύς εξαρχής. Αντίθετα, μπορώ να πω ότι όταν τους ανακοίνωσα ότι εγκατέλειπα τη δουλειά μου στο χώρο του μάρκετινγκ κι ότι θα σήκωνα όλες μου τις οικονομίες για να ξεκινήσω μια εταιρεία επιλογής προσωπικού, κάτι για το οποίο δεν είχα την παραμικρή γνώση ή εμπειρία, έπαθε νευρικό κλονισμό.

Ηρέμησε, όμως, όταν τους εξήγησα ότι θα συνεταιριζόμουν με την καλύτερή μου φίλη, τη Νάταλι. Και ότι η Νάταλι ήταν κορυφαίο στέλεχος επιλογής προσωπικού και θα είχε την πρωτοκαθεδρία αρχικά, ενώ εγώ θα αναλάμβανα τα διοικητικά και το μάρκετινγκ ώσπου να εξοικειωθώ και με το υπόλοιπο κομμάτι. Και ότι είχαμε ήδη αρκετές επαφές και ότι θα αποπληρώναμε το δάνειο σε ελάχιστο χρόνο.

Το πλάνο ακουγόταν ευφύες. Ήταν ευφύες.

Μέχρι πριν από ένα μήνα, όταν η Νάταλι πήγε διακοπές, ερωτεύτηκε έναν τεμπελχανά στην Γκόα, και μετά από μία εβδομάδα μου έστειλε μήνυμα για να μου πει ότι δεν ξέρει ακριβώς πότε θα επιστρέψει, αλλά ότι τα πάντα βρίσκονται μέσα στον υπολογιστή και ότι θα τα πάω μια χαρά και ότι έχει τέλεια κύματα εκεί πέρα και ότι πραγματικά αξίζει να πάω, πολλά φιλιά, Νάταλι xxxxx

Δεν πρόκειται να συνεταιριστώ ξανά με τη Νάταλι. Ποτέ.

«Λοιπόν, είναι κλειστό αυτό;» Η μαμά κουνάει νευρικά το κινητό της. «Δε θέλω να χτυπάει την ώρα της τελετής».

«Για να δω». Ο μπαμπάς παρκάρει το αυτοκίνητο, σβήνει τη μηχανή και παίρνει το κινητό. «Βάλ' το στο αθόρυβο».

«Όχι!» λέει η μαμά έντρομη. «Θέλω να είναι σβηστό! Μπορεί να μη λειτουργήσει το αθόρυβο!»

«Ορίστε, λοιπόν». Ο μπαμπάς πατάει το διπλανό κουμπί. «Τελείως σβηστό». Της το δίνει πίσω και εκείνη το κοιτάζει ανήσυχη.

«Κι αν ανοίξει μόνο του, ενώ είναι μέσα στην τσάντα μου;» Μας κοιτάζει και τους δύο παρακλητικά. «Συνέβη τις προάλλες στη Μάρι, ξέρετε, στη λέσχη ιστιοπλοΐας. Το μαραφέτι ζωντάνεψε ξαφνικά μέσα στην τσάντα της και χτυπούσε επίμονα την

ώρα που συνεδρίαζε η επιτροπή. Είπαν ότι μάλλον το κοπάνησε κάπου ή το άγγιξε κάπως...»

Η ένταση της φωνής της ανεβαίνει και γίνεται ξέπνοη. Εδώ είναι που η αδελφή μου η Τόνια θα έχανε την υπομονή της και θα της έλεγε εκνευρισμένη: «Μη λες βλακείες, μαμά. Φυσικά και δε θ' ανοίξει μόνο του το κινητό σου!»

«Μαμά». Της παίρνω απαλά το κινητό απ' το χέρι. «Τι θα 'λεγες να το αφήναμε στο αυτοκίνητο;»

«Ναι». Χαλαρώνει κάπως. «Ναι, καλή ιδέα. Θα το βάλω στο ντουλαπάκι».

Ρίχνω ένα βλέμμα στον μπαμπά, ο οποίος μου σκάει ένα χαμογελάκι. Καημένη μαμά. Απασχολεί το μυαλό της με τόσο χαζά πράγματα. Χρειάζεται πραγματικά να τα δει από διαφορετική οπτική.

Φτάνοντας στο χώρο τελετών, ακούω τη χαρακτηριστική συρτή ομιλία του θείου Μπιλ να πλανάται στον αέρα και, όπως είναι αναμενόμενο, καθώς διασχίζουμε το μικρό πλήθος, ξεπροβάλλει με το δερμάτινο μπουφάν του, το μόνιμο μαύρισμα και το φουντωτό μαλλί. Ο θείος Μπιλ έχει εμμονή με τα μαλλιά του. Είναι πυκνά και πλούσια και μαύρα σαν κατράμι, κι αν κάποια εφημερίδα κάνει τον παραμικρό υπαινιγμό ότι τα βάφει, τους απειλεί με μήνυση.

«Η οικογένεια είναι το σημαντικότερο πράγμα», λέει σ' ένα δημοσιογράφο που φοράει τζιν. «Η οικογένεια είναι ο βράχος που μας στηρίζει όλους. Αν πρέπει να διακόψω το πρόγραμμά μου για να πάω σε μια κηδεία, θα το κάνω».

Διακρίνω το θαυμασμό στα μάτια του κόσμου. Μια κοπέλα, η οποία κρατάει έναν καφέ Λίνγκτον σε χάρτινο κυπελλάκι, δείχνει εμφανώς ενθουσιασμένη και δε σταματάει να ψιθυρίζει στη φίλη της: «Είναι πράγματι αυτός!»

«Αρκεί προς το παρόν...» Ένας από τους βοηθούς του θείου

Μπιλ πλησιάζει τον κάμεραμαν. «Ο Μπιλ πρέπει να μεταβεί στο χώρο της νεκρώσιμης ακολουθίας. Ευχαριστώ, παιδιά. Μερικά αυτόγραφα ακόμη...» λέει στον κόσμο.

Περιμένουμε υπομονετικά παράμερα μέχρι να καταφέρουν όλοι να εξασφαλίσουν ένα αυτόγραφο του θείου Μπιλ πάνω στα χάρτινα κυπελλάκια τους ή στο πρόγραμμα της νεκρώσιμης ακολουθίας, ενώ η κάμερα συνεχίζει να τραβάει. Κάποια στιγμή, επιτέλους, το πλήθος διαλύεται και ο θείος Μπιλ έρχεται προς το μέρος μας.

«Γεια σου, Μάικλ. Χαίρομαι που σε βλέπω». Σφίγγει το χέρι του μπαμπά και αμέσως μετά στρέφεται προς κάποιον βοηθό του. «Τι έγινε; Βρήκες τον Στιβ στο τηλέφωνο;»

«Ορίστε». Ο βοηθός τού δίνει βιαστικά τη συσκευή.

«Γεια σου, Μπιλ!» Ο μπαμπάς είναι ανελλιπώς ευγενής απέναντι στο θείο Μπιλ. «Καιρό έχουμε να σε δούμε. Πώς είσαι; Συγχαρητήρια για το βιβλίο σου».

«Σ' ευχαριστούμε για την αφιέρωση!» προσθέτει η μαμά χαρούμενα.

Ο Μπιλ κάνει ένα βιαστικό νεύμα προς όλους μας και μετά λέει στο τηλέφωνο: «Στιβ, έλαβα το email σου». Η μαμά και ο μπαμπάς ανταλλάσσουν ματιές. Προφανώς, αυτή ήταν όλη κι όλη η οικογενειακή επανεύρεση.

«Για να δούμε πού πρέπει να πάμε», μουρμουρίζει η μαμά στον μπαμπά. «Λάρα, θα έρθεις;»

«Βασικά, λέω να μείνω εδώ έξω λίγο ακόμη», απαντώ χωρίς να το σκεφτώ. «Τα λέμε μέσα!»

Περιμένω μέχρι να εξαφανιστούν οι γονείς μου και πλησιάζω το θείο Μπιλ. Ξαφνικά, μου ήρθε ένα δαιμόνιο σχέδιο. Στο σεμινάριό του, ο θείος Μπιλ είπε ότι το κλειδί της επιτυχίας για τον επιχειρηματία είναι ν' αρπάζει την κάθε ευκαιρία. Ε, λοιπόν, επιχειρηματίας δεν είμαι; Κι αυτή ευκαιρία δεν είναι;

Όταν δείχνει να έχει τελειώσει τη συνομιλία του, λέω διστακτικά: «Γεια σου, θείε Μπιλ. Μπορώ να σου μιλήσω μια στιγμή;»

«Περίμενε». Σηκώνει το χέρι του και φέρνει το BlackBerry στο αυτί του. «Γεια σου, Πάολο. Τι γίνεται;»

Στρέφει το βλέμμα του προς το μέρος μου και μου κάνει νόημα, που υποθέτω πως είναι το σύνθημα για να μιλήσω.

«Ξέρεις ότι είμαι πλέον σύμβουλος επιλογής προσωπικού;» λέω, χαμογελώντας νευρικά. «Συνεταιρίστηκα με μια φίλη. Ονομάσαμε την εταιρεία L&N Executive. Μπορώ να σου μιλήσω γι' αυτή;»

Ο θεός Μπιλ με κοιτάζει συνοφρωμένος και σκεφτικός για μια στιγμή και μετά λέει στο τηλέφωνο: «Περίμενε λίγο, Πάολο».

Ουάου! Έβαλε σε αναμονή το τηλεφώνημά του! Για μένα!

«Ειδικευόμαστε στην εύρεση ατόμων που διαθέτουν υψηλά προσόντα και κίνητρα για τη στελέχωση υψηλόβαθμων θέσεων», λέω, προσπαθώντας να μιλάω αργά και καθαρά. «Αναρωτιόμουν αν θα μπορούσα να μιλήσω με κάποιον από το τμήμα ανθρώπινου δυναμικού της εταιρείας σου, να του εξηγήσω τις υπηρεσίες που παρέχουμε, ίσως να κάνω λίγη προώθηση...»

«Λάρα». Ο θεός Μπιλ σηκώνει το χέρι του για να με σταματήσει. «Τι θα έλεγες αν σ' έφερνα σε επαφή με την προϊσταμένη του τμήματος προσλήψεων και της έλεγα: “Αυτή είναι η ανιψιά μου, δώσ' της μια ευκαιρία”;»

Αισθάνομαι μια έκρηξη χαράς. Θέλω να φωνάξω «Αλληλούια». Το ρίσκο μου απέδωσε!

«Θα έλεγα ευχαριστώ πολύ, θείε Μπιλ!» καταφέρνω να πω. Προσπαθώ να παραμείνω ψύχραιμη. «Θα έκανα το καλύτερο δυνατό, θα δούλευα είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, θα ήμουν τόσο ευγνώμων...»

«Όχι», με διακόπτει. «Δε θα το έκανες. Δε θα σε βόσουν τον εαυτό σου».

«Τι... τι;» ψελλίζω σασιτισμένη.

«Λέω όχι». Μου σκάει ένα εκτυφλωτικά αστραφτερό χαμόγελο. «Σου κάνω χάρη, Λάρα. Αν τα καταφέρεις μόνη σου, θα νιώθεις πολύ καλύτερα. Θα αισθάνεσαι ότι το έχεις κερδίσει».

«Μάλιστα». Ξεροκαταπίνω. Το πρόσωπό μου καίει από το

ντρόπιασμα. «Θέλω να πω, θέλω να το κερδίσω με την αξία μου. Θέλω να εργαστώ σκληρά. Απλώς, σκέφτηκα ίσως...»

«Λάρα, αν εγώ μπόρεσα να τα καταφέρω ξεκινώντας με δύο κέρματα, μπορείς κι εσύ». Με κοιτάζει έντονα για λίγο. «Πίστεψε στον εαυτό σου. Πίστεψε στο όνειρό σου. Ορίστε».

Οχι, όχι. Σε παρακαλώ, όχι. Βάζει το χέρι στην τσέπη, βγάζει δύο κέρματα των δέκα πενών και μου τα δείχνει.

«Αυτά είναι τα δύο μικρά σου κέρματα». Με κοιτάζει με έντονο και ειλικρινές βλέμμα, όπως κάνει και στη διαφήμιση της τηλεόρασης. «Λάρα, κλείσε τα μάτια σου. Νιώσε το. Πίστεψέ το. Πες, “Αυτό είναι το ξεκίνημά μου”».

«Αυτό είναι το ξεκίνημά μου», λέω μέσα απ’ τα δόντια μου και ζαρώνω. «Ευχαριστώ».

Ο θεός Μπιλ κουνάει καταφατικά το κεφάλι και επιστρέφει στο τηλεφώνημά του. «Πάολο. Με συγχωρείς για την αναμονή».

Απομακρύνομαι, έχοντας φουντώσει από την ντροπή. Να βρῶ τις ευκαιρίες και τις επαφές. Το μόνο που θέλω είναι να τελειώσει η κηδεία και να πάω σπίτι.

Κυκλώνω το κτίριο και περνάω τις μπροστινές γυάλινες πόρτες. Βρίσκομαι σ’ ένα φουαγιέ με ταπετσαρισμένες πολυθρόνες, αφίσες με περισσότερα και ατιμόσφαιρα χαμηλών τόνων. Δεν υπάρχει κανείς τριγύρω, ούτε καν στο γραφείο υποδοχής.

Ξάφνου ακούω κάτι σαν τραγούδι να έρχεται πίσω από μιαν ανοιχτόχρωμη ξύλινη πόρτα. Γαμώτο. Η κηδεία ξεκίνησε και τη χάνω. Ανοίγω βιαστικά την πόρτα – και, όπως ήταν αναμενόμενο, τα καθίσματα είναι όλα κατειλημμένα. Η αίθουσα είναι τόσο γεμάτη, ώστε, στην προσπάθειά μου να χωθώ, αναγκάζομαι να σπρώξω αυτούς που στέκονται στο πίσω μέρος της αίθουσας. Τελικά, βρίσκω λίγο χώρο, όσο γίνεται χωρίς να ενοχλήσω.

Καθώς κοιτάζω γύρω μου, θέλοντας να εντοπίσω τη μαμά και τον μπαμπά, νιώθω να καταβάλλομαι από το πλήθος των ανθρώπων. Και των λουλουδιών. Κατά μήκος των δύο πλευρών της αίθουσας υπάρχουν υπέροχες ανθοσυνθέσεις σε αποχρώσεις λευ-

κού και κρεμ. Μια γυναίκα ψάλλει το «Pie Jesu», αλλά έχει τόσο πολύ κόσμο μπροστά μου που δεν μπορώ να δω. Δίπλα μου, δυο-τρεις κλαψουρίζουν κι ένα κορίτσι κλαίει με μαύρο δάκρυ. Νιώθω λίγες τύψεις. Όλος αυτός ο κόσμος είναι εδώ για τη θεία του μπαμπά, κι εγώ ούτε καν που την ήξερα.

Ούτε λουλούδια δεν έστειλα, συνειδητοποιώ. Μεγάλη ξεφτίλα. Μήπως έπρεπε να έχω στείλει κάρτα ή κάτι τέτοιο; Θεέ μου, ελπίζω να το φρόντισαν η μαμά και ο μπαμπάς.

Η μουσική είναι τόσο υπέροχη και η ατμόσφαιρα τόσο συναισθηματικά φορτισμένη, που ξαφνικά, χωρίς να το θέλω, νιώθω τα μάτια μου να βουρκώνουν. Δίπλα μου είναι μια ηλικιωμένη κυρία με μαύρο βελούδινο καπέλο, η οποία βλέπει που βουρκώνω και πλαταγίζει τη γλώσσα της συμπονετικά.

«Έχετε χαρτομάντιλο, καλή μου;» ψιθυρίζει.

«Όχι», απαντώ, και ανοίγει αυτομάτως την τεράστια, παλιομοδίτικη λουστρινέ τσάντα της. Η μωροδιά της καμφοράς με κατακλύζει, και ρίχνοντας μια βιαστική ματιά μέσα στην τσάντα διακρίνω αρκετά ζευγάρια γυαλιά, ένα κουτάκι μέντες, μια συσκευασία με φουρκέτες, ένα κουτάκι που γράφει πάνω «String» και μισό πακέτο μπισκότα ολικής άλεσης.

«Πάντα πρέπει να έχεις μαζί σου χαρτομάντιλα στις κηδείες». Μου προσφέρει το πακέτο.

«Ευχαριστώ», λέω. Ξεροκαταπίνω και παίρνω ένα χαρτομάντιλο. «Είστε πολύ καλή. Εγώ είμαι η μικρανεψιά, ξέρετε».

Κουνάει το κεφάλι της με συμπάθεια. «Πρέπει να περνάτε δύσκολες ώρες. Πώς το αντιμετωπίζει η οικογένεια;»

«E... να...» Διπλώνω το χαρτομάντιλο και αναρωτιέμαι πώς να απαντήσω. Δεν μπορώ να πω ακριβώς: «Δε θα έλεγα ότι είμαστε σκασμένοι από τη στενοχώρια. Για την ακρίβεια, ο θεός Μπιλ είναι ακόμη έξω και μιλάει στο BlackBerry». Τελικά, αυτοσχεδιάζω: «Στηρίζουμε ο ένας τον άλλο».

«Αυτό είναι». Η ηλικιωμένη κυρία κατανεύει με σοβαρότητα, λες και είπα κάποια μεγάλη σοφία και όχι κάτι κατευθείαν

βγαλμένο από κάρτα συλλυπητηρίων. «Όλοι πρέπει να στηρίζουμε ο ένας τον άλλο», λέει και μου σφίγγει το χέρι. «Χαρά μου να μιλήσουμε, γλυκιά μου, όποτε θελήσεις. Είναι τιμή μου να γνωρίζω συγγενείς του Μπερτ».

«Σας ευχαριστώ», λέω μηχανικά και μετά σταματάω.

Μπερτ;

Είμαι σίγουρη ότι το όνομα της θείας μου δεν ήταν Μπερτ. Σίγουρα δε λεγόταν έτσι. Για την ακρίβεια λεγόταν Σέιντι.

«Ξέρεις, του μοιάζεις πάρα πολύ». Η γυναίκα εξετάζει το πρόσωπό μου.

Γαμώτο. Είμαι σε λάθος κηδεία.

«Κάτι στο κούτελο. Κι έχεις τη μύτη του. Σου το έχει πει κανείς αυτό, γλυκιά μου;»

«Ε... καμιά φορά!» λέω άστοχα. «Βασικά, πρέπει να... ε... Ευχαριστώ πολύ για το χαρτομάντιλο...» Οπισθοχωρώ βιαστικά προς την πόρτα.

«Είναι η μικρανεψιά του Μπερτ», ακούω να λέει η ηλικιωμένη κυρία. «Είναι πολύ αναστατωμένο το φουκαριάρικο».

Σχεδόν ρίχνομαι πάνω στην ξύλινη ανοιχτόχρωμη πόρτα και ξαναβρίσκομαι στο φουαγιέ, και σχεδόν προσγειώνομαι πάνω στη μαμά και τον μπαμπά. Στέκονται πλάι σε μια γυναίκα με αφράτα γκριζα μαλλιά, σκούρο κοστούμι κι ένα πάκο φυλλάδια στο χέρι.

«Λάρα! Πού ήσουν;» ρωτάει η μαμά, κοιτάζοντας έκπληκτη προς την πόρτα. «Τι έκανες εκεί μέσα;»

«Ήσασταν στην κηδεία του κύριου Κοξ;» Η γκριζομάλλα κυρία δείχνει σαστισμένη.

«Χάθηκα!» λέω αμυντικά. «Δεν ήξερα πού να πάω! Θα 'πρεπε να βάζετε ταμπέλες στις πόρτες!»

Χωρίς να μιλήσει, η γυναίκα υψώνει το χέρι της και δείχνει μια ταμπέλα με πλαστικά γράμματα πάνω από την πόρτα: ΜΠΕΡΤΡΑΜ ΚΟΞ – 1:30 Μ.Μ. Γαμώτο. Πώς δεν το πρόσεξα;

«Καλά, τέλος πάντων». Προσπαθώ ν' ανακτήσω την αξιοπρέπεια μου. «Πάμε. Πρέπει να πιάσουμε θέσεις».

Να πιάσουμε θέσεις. Αυτό είναι ανέκδοτο. Σε όλη μου τη ζωή δεν έχω ξαναβρεθεί σε κάτι πιο καταθλιπτικό. Εντάξει, ξέρω ότι είναι κηδεία. Δεν πρόκειται για διαδήλωση. Αλλά, τουλάχιστον, στην κηδεία του Μπερτ είχε πολύ κόσμο και λουλούδια και μουσική και ατμόσφαιρα. Τουλάχιστον, στην άλλη αίθουσα *αισθανόσουν* κάτι.

Αυτή η αίθουσα δεν έχει τίποτε. Είναι γυμνή και ψυχρή, με μόνο ένα κλειστό φέρετρο στο μπροστινό μέρος και μια πινακίδα με άθλια πλαστικά γράμματα που γράφει ΣΕΪΝΤΙ ΛΑΝΚΑΣΤΕΡ. Ούτε λουλούδια, ούτε υπέροχες μυρωδιές, ούτε ύμνοι, μονάχα μια μουσική ασανσέρ που βγαίνει από τα μεγάφωνα. Και το μέρος είναι σχεδόν άδειο. Μόνο η μαμά, ο μπαμπάς κι εγώ στη μία μεριά, και ο θεός Μπιλ, η θεία Τρούντι και η ξαδέλφη μου η Ντιμαντέ στην άλλη.

Ρίχνω μια κλεφτή ματιά στην άλλη πλευρά της οικογένειας. Παρόλο που είμαστε συγγενείς, εξακολουθούν να μου φαίνονται σαν να έχουν βγει από τις σελίδες περιοδικού με διασημότητες. Ο θεός Μπιλ έχει ξαπλώσει φαρδύς-πλατύς στην πλαστική του καρέκλα, λες και είναι δικό του το μαγαζί, και πληκτρολογεί στο BlackBerry του. Η θεία Τρούντι ξεφυλλίζει το *Hello!*, πιθανώς διαβάζοντας κουτσομπολιά για τις φίλες της. Φοράει ένα στενό μαύρο φόρεμα, τα ξανθά μαλλιά της είναι περλίτεχνα πιασμένα και πλαισιώνουν το πρόσωπό της, και το ντεκολτέ της είναι ακό-

μη πιο μαυρισμένο κι εντυπωσιακό από την τελευταία φορά που την είδα. Η θεία Τρούντι παντρεύτηκε το θείο Μπιλ πριν από είκοσι χρόνια και ορμίζομαι ότι σήμερα φαίνεται πιο νέα απ' ό,τι στις φωτογραφίες του γάμου της.

Τα πλατινέ μαλλιά της Ντιαμαντέ φτάνουν ως τον πισινό της και φοράει ένα μίνι φόρεμα με μια τεράστια νεκροκεφαλή. Πραγματικά, πολύ καλαισθητο για κηδεία. Ακούει μουσική στο iPod, γράφει μηνύματα στο κινητό και κοιτάζει συνέχεια το ρολόι της στραβομουτσουιάζοντας. Η Ντιαμαντέ είναι δεκαεπτά κι έχει δύο αυτοκίνητα και δική της μάρκα ρούχων με το όνομα «Τουτού και Πέρλες», την οποία έστησε ο θείος Μπιλ. (Μπήκα μια φορά στην ιστοσελίδα της. Όλα τα φορέματα στοιχίζουν τετρακόσιες λίρες και όποιος αγοράζει ένα φόρεμα το όνομά του μπαίνει στη λίστα «Οι Καλύτεροι Φίλοι της Ντιαμαντέ». Οι μισοί είναι γόννοι πλουσίων και διασήμων. Είναι σαν το Facebook, αλλά με φορέματα.)

«Μαμά», λέω. «Πώς και δεν έχει λουλούδια;»

«Αχ», η μαμά ακούγεται ξαφνικά αγχωμένη. «Μίλησα με την Τρούντι για τα λουλούδια και μου είπε πως θα το αναλάμβανε. Τρούντι», φωνάζει προς την απέναντι μεριά. «Τι έγινε με τα λουλούδια;»

«Λοιπόν!» Η Τρούντι κλείνει το *Hello!* και γυρίζει προς το μέρος μας σαν να έχει όρεξη για κουβεντούλα. «Βεβαίως και το συζητήσαμε. Αλλά ξέρεις πόσο στοιχίζει όλο αυτό;» λέει, δείχνοντας ολόγυρα. «Και θα είμαστε εδώ για, πόσο, είκοσι λεπτά; Ας είμαστε ρεαλιστές, Πίπα. Τα λουλούδια θα ήταν πεταμένα λεφτά».

«Μάλλον έχεις δίκιο», λέει η μαμά διστακτικά.

«Θέλω να πω, δε δυσανασχετώ για το έξοδο της κηδείας – γριά γυναίκα ήταν». Η θεία Τρούντι γέρνει προς το μέρος μας και χαμηλώνει τη φωνή της. «Αλλά καλό είναι να αναρωτηθούμε, “Τι έκανε αυτή για μας;” Θέλω να πω, δεν τη γνώριζα καν. Εσείς;»

«Ήταν δύσκολο». Η μαμά φαίνεται λυπημένη. «Είχε πάθει το εγκεφαλικό, βρισκόταν σε σύγχυση τον περισσότερο καιρό».

«Ακριβώς!» Η Τρούντι κουνάει το κεφάλι της. «Δεν καταλά-

βαινε τίποτε. Ποιο θα ήταν το νόημα; Μόνο για τον Μπιλ βρισκόμαστε εδώ». Ρίχνει μια στοργική ματιά στο θείο Μπιλ. «Παραείναι συμπονετικός. Λέω συχνά στον κόσμο...»

«Σκατά!» Η Ντιαμαντέ τραβάει τα ακουστικά της και ρίχνει ένα περιφρονητικό βλέμμα στη μητέρα της. «Ο λόγος που βρισκόμαστε εδώ είναι για να παίξει ο μπαμπάς το θέατρό του. Δε σκόπευε να έρθει μέχρι που ο παραγωγός είπε ότι μια κηδεία θα εκτόξευε τις μετοχές του, κάνοντάς τον πιο συμπαθή στον κόσμο. Τους άκουσα να μιλάνε».

«Ντιαμαντέ!» αναφωνεί η Τρούντι αγριεμένα.

«Τι; Αλήθεια δεν είναι; Είναι ο μεγαλύτερος υποκριτής του κόσμου, το ίδιο κι εσύ. Κι αυτή τη στιγμή έπρεπε να είμαι στο σπίτι της Χάνα». Τα μάγουλα της Ντιαμαντέ έχουν φουσκώσει από οργή. «Ο μπαμπάς της κάνει ένα τεράστιο πάρτι για τη νέα του ταινία κι εγώ το χάνω. Μόνο και μόνο για να το παίξει οικογενειάρχης και συμπονετικός ο μπαμπάς. Είναι άδικο!»

«Ντιαμαντέ!» λέει η Τρούντι αυστηρά. «Ο πατέρας σου πλήρωσε για να πας στα Μπαρμπάντος με τη Χάνα, αυτό το θυμάσαι; Κι αυτή η πλαστική στο στήθος που όλο λες – ποιος θα πληρώσει γι' αυτή νομίζεις;»

Η Ντιαμαντέ παίρνει μια βαθιά εισπνοή σαν να θίχτηκε θανάσιμα. «Αυτό που λες είναι μεγάλη αδικία. Η πλαστική μου είναι για *φιλανθρωπικό σκοπό*».

Δεν κρατιέμαι και σκύβω γεμάτη περιέργεια. «Πώς είναι δυνατόν μια πλαστική να γίνεται για φιλανθρωπικό σκοπό;»

«Μετά την επέμβαση θα δώσω συνέντευξη σ' ένα περιοδικό και τα έσοδα θα διατεθούν για φιλανθρωπικό σκοπό», λέει με περηφάνια. «Τα μισά έσοδα ή κάτι τέτοιο».

Κοιτάζω τη μαμά. Έχει μείνει άναυδη από το σοκ· σχεδόν σκάω στα γέλια.

«Καλημέρα».

Σηκώνουμε όλοι το βλέμμα και αντικρίζουμε μια γυναίκα με γκρι παντελόνι και κολάρο ιερέα, που βαδίζει προς το μέρος μας.

«Ζητώ συγγνώμη», λέει και απλώνει τα χέρια της. «Ελπίζω να μην περιμένετε πολλή ώρα». Έχει κοντά, ψαρά μαλλιά, φοράει γυαλιά με σκούρο σκελετό κι έχει βαθιά, σχεδόν αντρική φωνή. «Τα συλλυπητήριά μου». Ρίχνει μια ματιά στο γυμνό φέρετρο. «Δεν ξέρω αν ενημερωθήκατε σχετικά, αλλά είθισται να μπαίνουν φωτογραφίες του αγαπημένου σας...»

Ανταλλάσσουμε όλοι μεταξύ μας ανέκφραστα, αμήχανα βλέμματα. Και τότε ξαφνικά η θεία πλαταγίζει τη γλώσσα της.

«Έχω μια φωτογραφία. Την έστειλε πίσω το γηροκομείο».

Ψαχουλεύει στην τσάντα της και βγάζει έναν καφετί φάκελο, μέσα απ' τον οποίο τραβάει μια στραπατσαρισμένη φωτογραφία Polaroid. Καθώς τη δίνει, προλαβαίνω να ρίξω μια ματιά. Δείχνει μια μικροσκοπική, ρυτιδιασμένη γριούλα με παλ μοβ ζακέτα, να κάθεται κυρτωμένη σε μια καρέκλα. Το πρόσωπό της είναι σαν να έχει χίλιες ζάρες. Τα λευκά της μαλλιά μοιάζουν με μαλλί της γριάς. Τα μάτια της είναι θαμπά, θαρρείς και δεν μπορεί να δει τον κόσμο γύρω της. Ωστε αυτή ήταν η θεία Σέιντι. Και ούτε που την είχα γνωρίσει ποτέ.

Η εφημέριος κοιτάζει τη φωτογραφία με αμφιβολία και στη συνέχεια την καρφισώνει σ' έναν πίνακα ανακοινώσεων, όπου δείχνει τελείως θλιβερή και στενάχωρη έτσι ολομόναχη.

«Θα ήθελε κάποιος από εσάς να μιλήσει για την αποθανούσα;»

Κουνάμε όλοι το κεφάλι σιωπηλοί.

«Καταλαβαίνω. Συχνά είναι πολύ επώδυνο για τους στενούς συγγενείς».

Η εφημέριος βγάζει ένα σημειωματάριο κι ένα μολύβι από την τσέπη της. «Εν τοιαύτη περιπτώσει, θα είναι χαρά μου να μιλήσω για λογαριασμό σας. Αν μπορείτε μόνο να μου δώσετε μερικές λεπτομέρειες. Κάποια περιστατικά από τη ζωή της. Πείτε μου οτιδήποτε αξίζει να μνημονεύσουμε σχετικά με τη Σέιντι».

Απόλυτη σιωπή.

«Δεν τη γνωρίζαμε και πολύ καλά», λέει ο μπαμπάς απολογητικά. «Ήταν πολύ μεγάλη».

«Εκατόν πέντε», παρεμβαίνει η μαμά. «Ήταν εκατόν πέντε ετών».

«Είχε παντρευτεί ποτέ;» επισπεύδει η εφημέριος.

«E...» Ο μπαμπάς συνοφρύνεται. «Υπήρχε σύζυγος, Μπιλ;»

«Δεν ξέρω. Ναι, νομίζω πως υπήρχε. Αν και δεν ξέρω πώς λεγόταν». Ο θείος Μπιλ ούτε που έχει σηκώσει το βλέμμα του από το BlackBerry. «Μπορούμε να συντομεύουμε;»

«Φυσικά». Το συμπνετικό χαμόγελό της έχει παγώσει. «Έστω, ίσως κάποιο περιστατικό από την τελευταία φορά που την επισκεφθήκατε... κάποιο χόμπι...»

Ακόμη μια ένοχη σιωπή.

«Φοράει ζακέτα στη φωτογραφία», αποτολμά τελικά η μαμά. «Ίσως να την είχε πλέξει μόνη της. Ίσως της άρεσε το πλέξιμο».

«Δεν την είχατε επισκεφθεί ποτέ;» Η εφημέριος φαίνεται να καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια να παραμείνει ευγενής.

«Φυσικά και την είχαμε επισκεφθεί!» αμύνεται η μαμά. «Περάσαμε να τη δούμε το...» Σκέφτεται. «Το 1982 ήταν νομίζω. Η Λάρα ήταν μωρό».

«Το 1982;» Η εφημέριος δείχνει σοκαρισμένη.

«Δε μας αναγνώριζε», προσθέτει γρήγορα ο μπαμπάς. «Δεν ήταν στα συγκαλά της».

«Και πιο πριν;» Η εφημέριος ακούγεται ελαφρώς εξοργισμένη. «Κανένα επίτευγμα; Κάποια ιστορία από τα νιάτα της;»

«Χριστέ μου, δε λέτε να τα παρατήσετε, έτσι;» Η Ντιαμαντέ τραβάει με δύναμη τα ακουστικά του iPod από τα αυτιά της. «Γιατί δεν παραδέχστε ότι είμαστε εδώ μόνο και μόνο επειδή πρέπει να είμαστε; Δεν έκανε τίποτε το ιδιαίτερο. Δεν κατάφερε τίποτε. Ήταν ένας κανένας! Ένας οκτακοσίων ετών κανένας».

«Ντιαμαντέ!» λέει η θεία Τρούντι με ύφος ήπιας επίπληξης. «Δεν είναι πολύ ευγενικό αυτό που κάνεις».

«Όμως είναι αλήθεια, δεν είναι; Κοίτα εδώ!» Δείχνει την άδεια αίθουσα με περιφρόνηση. «Αν στην κηδεία μου έρχονταν μόνο έξι άνθρωποι, θα αυτοκτονούσα».

«Νεαρά». Η εφημέριος κάνει μερικά βήματα μπροστά: το πρόσωπό της έχει φουντώσει από οργή. «Κανένα ανθρώπινο πλάσμα σ' αυτό τον πλανήτη του Θεού δεν είναι κανένας».

«ΟΚ, ό,τι πείτε», λέει με αγένεια η Ντιαμαντέ και βλέπω την εφημέριο που πάει ν' ανοίξει το στόμα της για ν' ανταπαντήσει.

«Ντιαμαντέ». Ο θείος Μπιλ σηκώνει αποφασιστικά το χέρι του. «Αρκετά. Προφανώς, εγώ ο ίδιος μετανιώνω που δεν είχα επισκεφθεί τη Σέιντι, η οποία είμαι σίγουρος ότι ήταν ένας πολύ ξεχωριστός άνθρωπος, και είμαι βέβαιος ότι μιλάω για λογαριασμό όλων μας». Τα λέει τόσο ωραία, που βλέπω την αναστάτωση της εφημερίου να καταλαγιάζει. «Ωστόσο, αυτό που επιθυμούμε τώρα είναι να την αποχαιρετήσουμε με αξιοπρέπεια. Φαντάζομαι, έχετε κι εσείς, όπως κι εμείς, πιεσμένο πρόγραμμα», λέει, χτυπώντας το καντράν του ρολογιού του.

«Πράγματι», λέει η γυναίκα μετά από μια παύση. «Μισό λεπτό να ετοιμαστώ. Στο μεταξύ, παρακαλώ να απενεργοποιήσετε τα κινητά σας». Ρίχνει σε όλους μας ένα τελευταίο αποδοκιμαστικό βλέμμα και βγαίνει από την αίθουσα.

Η θεία Τρούντι επιστρέφει αμέσως στη θέση της. «Τι θράσος, να μας κάνει να αισθανθούμε τύψεις! Δεν είμαστε υποχρεωμένοι να βρισκόμαστε εδώ, ξέρετε».

Η πόρτα ανοίγει και σηκώνουμε όλοι το βλέμμα μας – αλλά δεν είναι η εφημέριος, είναι η Τόνια. Δεν ήξερα ότι θα ερχόταν. Η μέρα μόλις χειρότερειψε κατά εκατό τοις εκατό σχεδόν.

«Πρόλαβα ή όχι;» Η διαπεραστική φωνή της γεμίζει την αίθουσα καθώς δρασκελίζει το διάδρομο. «Ίσα που κατάφερα να την κοπανήσω από το παιδικό γυμναστήριο προτού καταρρέυσουν τα δίδυμα. Ειλικρινά, αυτή η εσωτερική είναι χειρότερη από την προηγούμενη, κι αυτό κάτι λέει...»

Φοράει μαύρο παντελόνι και μαύρη ζακέτα με λεοπάρ τελείωμα. Τα πυκνά μαλλιά της είναι πιασμένα σε αλογοουρά. Η Τόνια ήταν διευθύντρια καταστήματος στη Shell και όλη μέρα έδινε διαταγές. Τώρα είναι μαμά πλήρους απασχόλησης δίδυμων

αγοριών, του Λόρκαν και του Ντέκλαν, και δίνει διαταγές στις καημένες τις γκουβερνάντες.

«Τι κάνουν τα αγόρια;» ρωτάει η μαμά, αλλά η Τόνια ούτε που ακούει. Είναι ολοκληρωτικά εστιασμένη στο θείο Μπιλ.

«Θείε Μπιλ, διάβασα το βιβλίο σου! Είναι καταπληκτικό! Μου άλλαξε τη ζωή. Έχω μιλήσει στους πάντες γι' αυτό. Και η φωτογραφία είναι υπέροχη, αν και σε αδικεί».

«Σ' ευχαριστώ, γλυκιά μου». Ο Μπιλ της ρίχνει το γνωστό χαμόγελο, τύπου «ναι, το ξέρω ότι είμαι καταπληκτικός», αλλά αυτή δε φαίνεται να παίρνει χαμπάρι.

«Δεν είναι φανταστικό βιβλίο;» Απευθύνεται σ' εμάς τους υπόλοιπους. «Δεν είναι διάνοια ο θείος Μπιλ; Να ξεκινάει από το μηδέν! Με δύο μόνο κέρματα κι ένα μεγάλο όνειρο! Αποτελεί έμπνευση για όλη την ανθρωπότητα!»

Τι γλείφτρα που είναι! Μου έρχεται να ουρλιάξω. Προφανώς, η μαμά και ο μπαμπάς έχουν την ίδια άποψη, γιατί δεν απαντάει κανείς. Ούτε ο θείος Μπιλ της δίνει καμία σημασία. Με μισή καρδιά, κάνει επιτόπου στροφή.

«Πώς είσαι, Λάρα; Ούτε που σ' έχω δει τελευταία! Κρύβεσαι!» Τα μάτια της εστιάζουν πάνω μου με διαπεραστικό βλέμμα. Με πλησιάζει κι εγώ μαζεύομαι. Οχ! Το ξέρω αυτό το βλέμμα.

Η αδελφή μου η Τόνια βασικά έχει τρεις εκφράσεις προσώπου:

1) Το κενό βλέμμα της αγελάδας.
2) Δυνατό, επιδεικτικό γέλιο, όπως όταν λέει: «Θείε Μπιλ, με σκοτώνεις!»

3) Χαιρέκακη απόλαυση μεταμφιεσμένη σε συμπάθεια όταν καταπιάνεται με τη δυστυχία κάποιου άλλου. Έχει εμμονή με τα ριάλιτι και με βιβλία που στο εξώφυλλο έχουν κάτι τραγικά, κακομοιριασμένα παιδιά, και με τίτλους όπως *Γιαγιά, μη με χτυπάς με τη σιδερώστρα*.

«Δε σ' έχω δει από τότε που χώρισες με τον Τζος. Τι κρίμα. Δείχνατε τόσο ταιριαστοί!» Η Τόνια γέρνει το κεφάλι περίλυπα. «Δεν έδειχναν ταιριαστοί, μαμά;»

«Ε, δεν προχώρησε». Προσπαθώ ν' ακουστώ αδιάφορη. «Τέλος πάντων...»

«Τι πήγε στραβά;» Μου ρίχνει αυτό το ελαφίσιο βλέμμα με το ψεύτικο ενδιαφέρον που έχει, όταν συμβαίνει κάτι άσχημο σε κάποιον άλλο και το απολαμβάνει πάρα μα πάρα πολύ.

«Συμβαίνουν αυτά», λέω, ανασηκώνοντας τους ώμους μου.

«Έλα όμως που δεν είναι έτσι. Πάντα υπάρχει κάποιος λόγος». Η αδελφή μου είναι αδυσώπητη. «Δεν είπε τίποτε;»

«Τόνια», ο μπαμπάς παρεμβαίνει μαλακά. «Θεωρείς πως είναι η κατάλληλη στιγμή;»

«Μπαμπά, απλώς *στηρίζω* τη Λάρα», λέει θιγμένη. «Είναι πάντα προτιμότερο να τα συζητάμε αυτά! Λοιπόν; Υπήρχε άλλο άτομο;» Στρέφει ξανά το βλέμμα της σ' εμένα.

«Δε νομίζω».

«Τα πηγαίνατε καλά;»

«Ναι».

«Τότε, γιατί;» Διπλώνει τα χέρια της, δείχνοντας μπερδεμένη και σχεδόν επικριτική. «Γιατί;»

Δεν ξέρω γιατί! Θέλω να ουρλιάξω. *Νομίζεις ότι δεν αναρωτήθηκα το ίδιο πράγμα άπειρες φορές;* «Ε, ξέρεις πώς είναι αυτά», λέω με βεβιασμένο χαμόγελο. «Είμαι εντάξει. Συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν γραφτό και προχώρησα και είμαι καλά. Είμαι πραγματικά ευτυχισμένη».

«Δε φαίνεσαι ευτυχισμένη», παρατηρεί η Ντιαμαντέ από την απέναντι πλευρά του διαδρόμου. «Μαμά, φαίνεται ευτυχισμένη;»

Η θεία Τρούντι με παρατηρεί για μερικά λεπτά.

«Όχι», λέει τελικά πεπεισμένη. «Δε φαίνεται ευτυχισμένη».

«Είμαι!» Νιώθω να μου έρχονται δάκρυα στα μάτια. «Απλώς, το κρύβω! Είμαι πραγματικά, πραγματικά, πραγματικά ευτυχισμένη!»

Θεέ μου, μισώ όλους μου τους συγγενείς.

«Τόνια, αγάπη μου, έλα να κάτσεις», λέει η μαμά διακριτικά. «Πώς πήγε η επίσκεψη στο σχολείο;»

Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου για ν' αποφύγω το βούρκομα και βγάξω το τηλέφωνό μου προσποιούμενη πως ελέγχω τα μηνύματά μου για να μη με ενοχλεί κανείς. Και τότε, προτού μπορέσω να συγκρατηθώ, το δάχτυλό μου πάει στις φωτογραφίες.

Μην κοιτάξεις, λέω στον εαυτό μου. Μην τολμήσεις να κοιτάξεις.

Τα δάχτυλά μου, όμως, δε με υπακούν. Η παρόρρηση είναι ακατανίκητη. Πρέπει να ριζώ μια γρήγορη ματιά, έτσι για να πάρω τη δόση μου... Τα δάχτυλά μου ψηλαφούν με μανία και εντοπίζω την αγαπημένη μου φωτογραφία. Ο Τζος κι εγώ. Στεκόμαστε σε μια βουνοπλαγιά, αγκαλιασμένοι, μαυρισμένοι και οι δύο από το σκι. Ο Τζος φοράει στο κεφάλι τα γυαλιά του σκι και τα ξανθά του τσουλούφια πλαισιώνουν το πρόσωπό του. Μου χαμογελάει μ' αυτό το τέλειο λακκάκι στο μάγουλο, αυτό το λακκάκι που συνήθιζα να ζουπάω με το δάχτυλό μου, σαν παιδάκι που ζουλάει την πλαστελίνη.

Πρωτογνωριστήκαμε σ' ένα πάρτι της *Νύχτας του Γκάι Φοκς*, γύρω από μια φωτιά σ' έναν κήπο στο Κλάπχαμ, που ανήκε σε μια κοπέλα την οποία γνώριζα από το πανεπιστήμιο. Ο Τζος μοίραζε βεγγαλικά στον κόσμο. Άναψε ένα και για μένα και με ρώτησε πώς με λένε κι έγραψε *Λάρα* μέσα στο σκοτάδι με το βεγγαλικό του. Γέλασα και τον ρώτησα κι εγώ πώς τον λένε. Γράφαμε ο ένας το όνομα του άλλου στον αέρα μέχρι που έσβησαν τα βεγγαλικά μας και μετά καθίσαμε κοντά στη φωτιά πίνοντας ζεστό κρασί και αναπολώντας τα πάρτι με βεγγαλικά των παιδικών μας χρόνων. Ό,τι λέγαμε ηχούσε αρμονικά. Γελούσαμε με τα ίδια πράγματα. Ποτέ μου δεν είχα γνωρίσει κάποιον τόσο άνετο. Ή με τόσο γλυκό χαμόγελο. Δεν μπορώ να τον φανταστώ με κάποια άλλη... Απλώς, δεν μπορώ...

«Όλα καλά, Λάρα;» Ο μπαμπάς με κοιτάζει από δίπλα.

«Ναι!» λέω κεφάτα και κλείνω απότομα το τηλέφωνο προτού προλάβει να δει την οθόνη. Αρχίζει να παίζει το εκκλησιαστικό όργανο κι εγώ βουλιάζω στην καρέκλα μου, μέσα στη δυστυχία. Δεν έπρεπε να έχω έρθει σήμερα. Έπρεπε να έχω βρει κάποια

δικαιολογία. Μισώ την οικογένειά μου και μισώ τις κηδείες και ούτε έναν καφέ της προκοπής δεν έχει και...

«Πού είναι το κολιέ μου;» Η απόμακρη φωνή ενός κοριτσιού διακόπτει τις σκέψεις μου.

Κοιτάζω γύρω μου για να δω ποιος μίλησε, αλλά δεν είναι κανείς πίσω μου. Ποιος ήταν;

«Πού είναι το κολιέ μου;» Ξανακούγεται η αγνή φωνή. Είναι ψιλή και επιτακτική και έχει αριστοκρατική χροιά. Από το τηλέφωνο έρχεται; Δεν το έκλεισα καλά; Το βγάζω από την τσάντα· η οθόνη είναι σβηστή.

Μυστήριο.

«Πού είναι το κολιέ μου;» Τώρα η φωνή ακούγεται λες και είναι μέσα στο αυτί μου. Κάνω ένα μορφασμό και κοιτάζω γύρω μου σαστισμένη.

Αυτό που είναι ακόμη πιο μυστήριο είναι ότι κανείς άλλος δε φαίνεται να έχει προσέξει κάτι.

«Μαμά», λέω και σκύβω προς το μέρος της. «Άκουσες κάτι μόλις τώρα; Σαν... μια φωνή;»

«Φωνή;» Δείχνει προβληματισμένη. «Όχι, γλυκιά μου. Τι είδους φωνή;»

«Κοριτσίστικη φωνή, μόλις πριν από ένα λεπτό...» Σταματάω μόλις βλέπω τη γνώριμη έκφραση ανησυχίας στο πρόσωπο της μαμάς. Σχεδόν μπορώ να δω τις σκέψεις της μέσα σε συννεφάκι: *Θεέ μου, η κόρη μου ακούει φωνές στο κεφάλι της.*

«Παράκουσα μάλλον», λέω βιαστικά και χώνω το κινητό στην τσάντα, τη στιγμή ακριβώς που εμφανίζεται η εφημέριος.

«Σηκωθείτε, παρακαλώ», λέει επίσημα και μας κοιτάζει κατάματα. «Ας κλίνουμε τας κεφαλάς. Κύριε, Σου παραδίδουμε την ψυχή της δούλης Σου, Σέιντι...»

Η Λάρα ανέκαθεν είχε πολύ μεγάλη φαντασία. Τώρα αρχίζει να αναρωτιέται αν χάνει τα λογικά της. Οι φυσιολογικές νεαρές γυναίκες δε δέχονται επισκέψεις από φαντάσματα! Κι όμως, το πνεύμα της θείας Σέιντι – με τη μορφή μιας τολμηρής κοπέλας που χορεύει τσάρλεστον – εμφανίζεται για να ζητήσει μια τελευταία χάρη: η Λάρα πρέπει να εντοπίσει ένα χαμένο κολιέ, χωρίς το οποίο η Σέιντι δεν μπορεί να αναπαυτεί.

Η Λάρα, πάλι, έχει τα δικά της προβλήματα. Η εταιρεία της φυτοζωεί, η καλύτερη φίλη και συνétaυρός της την έχει κάνει για την Γκόα και ο άντρας της ζωής της την έχει εγκαταλείψει. Αλλά καθώς η Λάρα κάνει παρέα με τη Σέιντι, η ζωή της γίνεται όλο και πιο λαμπερή και ενδιαφέρουσα, και το κυνήγι του θησαυρού μετατρέπεται σε μια συναρπαστική και ρομαντική αποστολή.

Θα μπορούσε, άραγε, το φάντασμα της Σέιντι να είναι η απάντηση στα προβλήματα της Λάρα; Μπορούν δύο κορίτσια από διαφορετικές εποχές να γίνουν κολλητές;



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-019-4



9 789604 960194

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 08190

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ